

GEM

TARDOR 2002

Benvolgut/da soci/sòcia,

Un cop més i com cada any per aquestes dates, començarem la renovació i/o obtenció de les llicències federatives. Per això, us fem saber el següent:

- La targeta de federat, d'un any per l'altre, no es renova automàticament. Per tant, cal que passeu per l'entitat a confirmar la modalitat i categoria que voleu .
- Tots aquells socis que el dia 1 de gener vulguin estar federats, ja ens poden fer arribar les dades abans del 13 de desembre.
- Totes les targetes i quotes de soci, sense excepció, es cobraran a través d'una entitat bancària.

Per més informació: els dimecres a partir de les 10 del vespre , al local social (Can Puget , segon pis). Telèfon :93 850 62 69.

**A la
muntanya,
ves-hi
segur.**

AGENDA

3 de novembre Missa per els difunts del Gem . Al santuari de Cabrera.

16i17 de novembre
Castanyada al Collell

21 de desembre Sopar del muntanyenc.

22 de desembre Portar el pessebre a la font dels Manlleuencs.

EL DIA 16 DE
NOVEMBRE A LA NIT
CASTANYADA DEL
GEM
A LA CASA
DE COLÒNIES
EL COLLELL

(212 3000)

Era un nen quan vaig començar les meves excursions amb el Moviment Júnior, un grup d'esplai de Manlleu. Aquelles sortides a Cabrera o al Puigsacalm van ser tot un descobriment per un marrec de set anys que no coneixia la muntanya. Més endavant, convertit ja en un noi de setze anys, com a monitors vàrem fer les primeres sortides pel PrePirineu; el Taga, el Puigmal o la Cerdanya eren els llocs on el tren ens permetia arribar, carregats amb les motxilles i amb les ganes de començar a veure món que tenen tots els nois d'aquesta edat. El record d'aquestes primeres ascensions m'ha acompanyat sempre.

Quan vaig entrar en contacte amb el GEM (Grup Excursionista Manlleuenc) van continuar les excursions, algunes ja amb autocar, cosa que ens permetia a accedir a altres indrets on el tren no arribava, Pedraforca, Moixeró. Recordo especialment d'aquesta època el meu primer 3000, la Pica d'Estats.

Convertit en major d'edat i amb el carnet de conduir a la butxaca, van començar les sortides pel Pirineu català i aragonès: Bessiberris, Punta Alta, Posets, Aneto, Mont Perdut... Érem principiants i la muntanya ens començava de ser amiga però encara

era una desconeguda que teníem moltes ganes de conèixer. Aleshores només fèiem el cim principal, oblidant els subcims o puntes de més de 3000 metres, que a vegades només són a deu minuts del cim principal.

Des d'aleshores, he anat combinant les excursions al Pirineu amb altres activitats com el barranquisme, l'espeleologia, l'escalada i l'alpinisme.. Un dia, mig per curiositat, mig per casualitat, vaig comptar els cims de 3000 metres que havia assolit i em va sorprendre que fossin al voltant de 150. En aquell moment es va fer present el desig d'aconseguir la fita que ara he finalitzat: fer els 212 cims del Pirineu de 3000 metres. Més que el desig d'aconseguir una gesta em movia el desig de veure els racons i les valls del nostre magnífic Pirineu. Aprendre, conèixer i viure la muntanya com una forma també d'entendre la vida.

Aquest va ser l'impuls que em va animar a continuar. Els 212 cims es reparteixen en 11 zones del Pirineu català, aragonès i francès. Tècnicament, les ascensions no plantegen massa dificultats, tot i que en alguns moments també he passat por, sobretot en les zones en què la pedra és descomposta. Però el risc, forma part de l'activitat, tot i que la

prudència cal que ens acompanyi sempre. Va ser necessari repetir algun cim perquè en algun cas no havíem fet les puntes o subcims propers. Hem arribat a fer en un sol dia fins a 19 cims (zona del Perdiguero); els records però, no solen anar associats al fet de fer més o menys cims, sinó als moments que has compartit amb els companys de camí i les sensacions i la bellesa de la descoberta de nous paisatges, et provoquen.

M'han acompanyat en les sortides molts amics del GEM i també del CEE (Centre Excursionista de l'Esquirol). A tots ells els dec l'agraïment per la seva companyia i per haver passat molt bones estones plegats.

Tampoc no vull oblidar-me de la família: la Rosa que durant aquests anys m'ha fet costat en la difícil tasca d'entendre les fal·leres dels altres. També un record molt especial és el primer 3000 que vaig compartir amb el meu fill Jordi, a la Pica d'Estats.

A tots ells, gràcies. El fet d'haver estat envoltat d'amics i persones estimades és el que acaba donant sentit a la passió que desperta la muntanya.

Pep Vera

LA DIRECTA AMERICANA

Després de molts intents, de l'1 al 5 de juliol de l'any 1952, L. Berardini i A. Dagory, M.Faine i G. Magnome aconseguien arribar buscant el traçat menys difícil de la paret fins a la sortida de díedre de 90 metres per sobre del bloc encastat. I del 17 al 19 del mateix mes, remataven la feina i aconseguien arribar a aquest mateix punt del final del díedre de 90 m per un flanqueig des de la segona gran plataforma de la cara nord i forçar, després d'un pèndol molt aeri, una ruta a la part superior que els va portar fins a dalt del Dru (3.733m) Era la primera via oberta amb dues fases a la cara oest. Indubtablement una gran conquesta!

Quan el juliol de 1962, o sigui, deu anys més tard, dos americans, Rayol Robbins i G. Hemming, obriren sense pensar-s'ho gaire una ruta directa fins al bloc encastat, just per sota del díedre de 90 m, van deixar a la classe alpinista francesa astorada, però evidentment no va ser fruit de la casualitat. En Robbins tenia a les seves espatlles un gran historial, vies obertes a moltes parets d'Amèrica i principalment a la vall de Yosemite; ell va ser el primer escaldor del seu país a forçar una escalada de 5.9. a Tahquity Rock (Califòrnia)(VI grau a Europa) a la dècada dels 50. També se'l coneix per la segona ascensió a la Nose del Capità amb 6 dies i mig i tres companys més, sense cordes fixes, al setembre de 1960¹. És per tot això que obrint aquesta via directa que de fet empalmava la part superior amb la via clàssica del 1952, el resultat va ser una de les vies més dures i elegants, anomenada, des d'aleshores Directa Americana. Crec que és una de les escalades de dificultat més boniques que hi ha en tot el massís del Mont Blanc.

El temps ha estat força complicat aquest final de juliol i principis d'agost. Quan planeges una escalada llarga i difícil com és la Directa

Americana al Dru, s'han de controlar molt bé tot els detalls i sobretot el temps. El gran avantatge és que no cal arribar a Chamonix per veure la previsió del temps, sinó que des de casa, el web de Chamonix (www.chamonix.com) et permet seguir la previsió del temps que hi ha en aquell mateix instant al massís del Mont Blanc.

La logística i saber fer un bon canvi d'estratègia al moment adequat pot ser la diferència entre l'èxit i el fracàs.

El dissabte 27 de juliol mentre corriem com bojos per l'autopista cap als Alps, en Cèsar amb molt d'enteniment, i havent vist que dimarts la previsió del temps deia que hi hauria probable risc de tempestes, ens va proposar avançar un dia l'atac a la paret. Això va significar que quan arribàrem a Chamonix a les 11 del vespre, bivac a l'aparcament de l'estació de Montanvers per agafar el primer tren de les 7 del matí de diumenge, i sense treva, guanyar la glacera de la "Mer de Glace" 200 m més avall i començar a pujar pel ronyó del Drus, els 1000 m de desnivell per unes morrenes sense camí marcat fins gairebé al peu de la paret.

La nostra preocupació era no gastar gaire energia a l'aproximació tot i que les motxilles eren força pesades. Dies abans amb en Cèsar i en Marcel ens havíem posat d'acord sobre tot el que havíem de portar cada un per tal que ningú portes més pes del compte. Fins i tot, amb unes balances, pesàvem els grampons, els pantalons o els impermeables per tal d'escollir els més adequats. Tot i això, les motxilles pesaven d'allò més. Només hi havia un petit detall que em reconfortava una mica i era que al que li tocava de primer de corda, havíem acordat alleugerir-li el pes de la seva motxilla, agafant-li l'aigua de 2 litres i les botes. És un dels avantatges que hi ha en una

cordada de tres.

Per arribar a peu de paret s'havia de travessar la part alta de la glacera del Drus. La neu, força dura, no es podia trepitjar sense grampons. A la meitat del recorregut, em surten els grampons dels peus i amb quedo sense piolet ni grampons. Com una fera espantadissa demano ajuda als meus companys, que em solucionin el problema llançant-me una corda des de l'altre costat.

Un cop superat l'ensurt, a les 11 del matí comencem a escalar la Directa. Per tal de treure el màxim profit de l'escalada ens tocava passar de primer de corda, segons les qualitats i el tarannà de cada un de nosaltres. És per això que repartírem la paret amb tres trossos, igual que un pastís d'aniversari. A en Marcel li toca menjar el primer tros, el més gran, després ve el torn d'en Cèsar, a que tocaria la part central, més bona però també més difícil i, per últim, quan ja estàs una mica embafat, em toca a mi.

Cap a quarts de nou del vespre, a cinc llargs del bloc encastat, decidim de bivaquejar en unes petites reprimetes que en Marcel sabia que existien, no tan còmodes com les del bloc, però feien el fet. La nit amb una prima funda bivac i la isoterm no gaire més amunt d'on estàvem enfilats fou freda i humida. En Cèsar em despertà de bon matí, abans de les sis, el noi tenia els peus congelats! Sort que l'esmorzar de dues galetes recobertes de xocolata i una mica d'aigua ens reconfortà de valent... Bé, de seguida ens posàrem a escalar amb el *duvet* posat i guants a les reunions. A baix a la vall ja de bon matí hi havia núvols escampats com bolets per tot arreu.

Cada dia teníem l'esperança que a partir del migdia grimparíem amb l'escalfor del sol, però no va ser així, estàvem embolcallats pel típic núvol que quasi sempre es posa sobre el

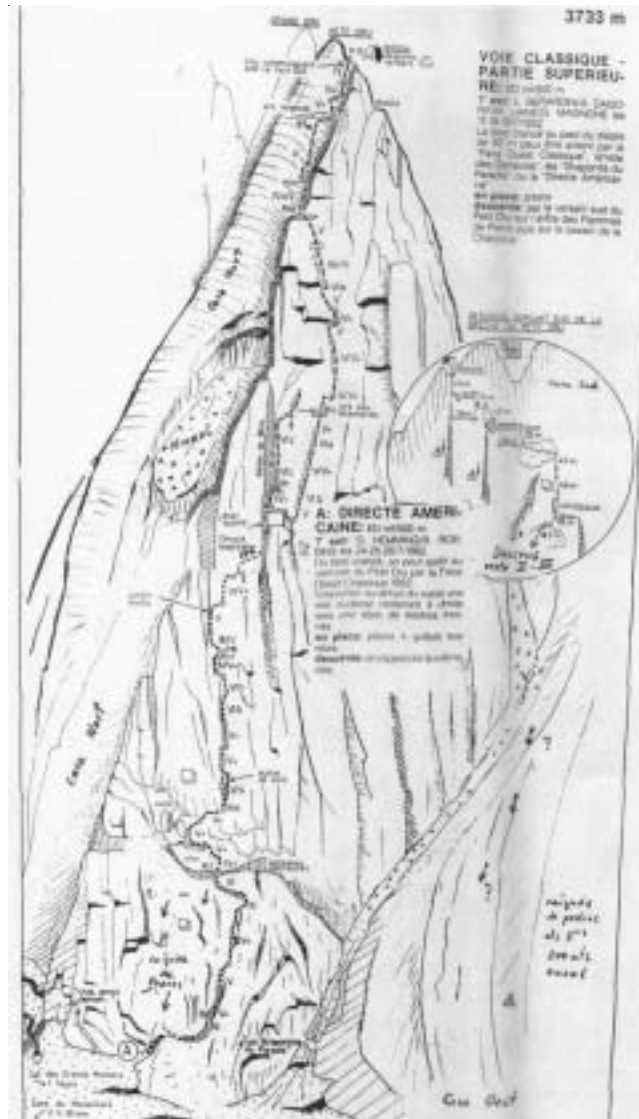

Dru. A estones no vèiem més enllà de 15 o 20 metres, sobretot a la tarda. Aquest fet donava un ambient més sever a les dificultats, ja per si complicades, de l'escalada. Mirant el costat positiu, però, amb fred i humitat no suàvem gens ni mica; per tant no ens deshidratàvem tan de pressa i la poca aigua que portàvem, la dosificàvem més bé al llarg de tota la paret.

A la tarda d'aquest segon dia, vaig sentir un tro o quelcom que se li assemblava, sort que només va ser un. El soroll d'aquella cosa natural, que saps que et pot representar una tempesta allà dalt desprotegit, al bell mig d'una paret bestial, que no pots escapar-te per enlloc, m'arribà fins al moll de l'os. En qüestió de segons et vénen tots els mals pensaments. Sortosament, la previsió del temps era fiable, i el feble risc de tempesta que hi havia per dilluns fou veritat.

Quan estàs tan concentrat per superar els reptes que tens davant al nas, la noció del temps a voltes es perd. Arribant a dalt, demanem a en Marcel quina hora era. –Són dos quarts de quatre- respongué. Collonut, si ens afanyem podem guanyar el refugi de la Charpoua (2841m.) avui mateix, menjar, dormir calents... pensem. Però ostres! Resulta que portem tres ràpels per la vessant est i gairebé és negra nit. Bé, no eren dos quarts de quatre sinó dos quarts de vuit del vespre. De fet ens importà ben poc. Faríem un altre bivac, passariem una altra nit tremolant, xerrant, a estones somniant... però és que estem tan contents perquè hem aconseguit el nostre objectiu... és clar, la Directa Americana i continuar per la clàssica oest fins a dalt del Dru (3733m.).

Miquel Casas i Roig

Per a qui interessen les dades tècniques

Directa Americana E.D. inf. 500m 1ra asc. G.Hemming/R.Robbins 1962

Via clàssica part superior E.D. inf. 500m 1ra asc. L.Barardini/A Dagory/M. Laine/G.Magnone 1952

Recorregut: 1200m./hores efectives d'escalada: 22h.

Ascensió realitzada el 28, 29 i 30 de juliol de 2002 per César Romero, Marcel Domènech i Miquel Casas

Material col·lectiu: 1 piolet, 1 farmaciola, dues cordes de 55m, un joc complet de friends, un joc de tascons, un recuperador, una placa de fre, un *gi-gi*, 17 bagues exprés i llargues.

Material individual a dins la motxilla: un parell de guants, un parell de mitjons de recanvi, un gorro prim, un impermeable, un *duvet* o folre, grampons, una funda bivac, unes malles de recanvi, un parell de botes de tresc, dos litres d'aigua, un litre de beguda energètica i 12 galetes recobertes de xocolata

¹ Royal és un dels pioners de l'escalada de dificultat extrema en grans parets.

CORREUS DE L'IMMA I EN PEP

25-06-02

11-07-02

Ens han comentat que Bush està sonat i que pot ser que busqui, el «senyor» merder entre Iran i Iraq. Sort que encara això d'Iran ho tenim lluny.

Demà entrem al Kazakstan. Ens fa una mica de rebombori la panxa, perquè aquí a Xina estem molt ben acostumats. La gent és una passada; el govern, és més especial, més aviat ximple, i són uns acollonits. Només que passi una petita cosa a un país veí ja estan esverats (el govern).

D'Urumqi a la frontera hem passat per una pista paral·lela a la carretera principal. Ens ha agradat molt perquè hem pedalat per la serralada del Tian Shan. Ara és l'època que els nòmades (normalment kazaks) es traslladen a les muntanyes amb els seus ramats de xais, cabres, vaques, cavalls i alguns camells. És maco de veure tot aquest moviment. Alguns porten totes les seves pertinences, carregant els camells i fins i tot alguna vaca. Ja podeu imaginar-vos una vaca portant tetes, mantes, palanganes,...

Curiositat: un dia un cotxe patrulla de la policia que venia a darrere nostre ens va engegar la sirena (vam pensar que ja ens volien tornar a parar) doncs no, era per dir-nos, per l'altaveu: hello, good afternoon, good evening, good night, i van marxar. Així estem.

Uns kazaks ens convidaven a menjar, vam dir que no (sap greu pobre gent), després van dir a beure (també vam dir que gràcies) i, al final, els pobres ens van portar una botella de vodka i ens van convidar a dos gotets. Al final ens regalaven l'ampolla i tot. I això és una mínima expressió de tot el que ens va passant diàriament.

22-07-02

Hola gent, enviem un correu general perquè aquí és molt car).

Des de fa dies estem a Almaty (us havíem dit que era la capital del Kazakstan, és l'antiga, l'actual és Astana).

Fem la ruta de l'ambaixada. Demà marxem en direcció a Bishkek (capital, aquesta sí, de Kirguistan). El dia 25 segurament ja entrarem en el nou país. Eh que anem ràpid ara a creuar països?

Curiositats Kazakstan:

.qualsevol cotxe serveix de taxi aquí a Almaty. Pots parar qualsevol cotxe...algunes noies per saludar-se es fan el petó als llavis, no són pas de l'altre cantó, és un costum

.Les noies van vestides (bastants) que en Pep perd els ulls. És fàcil endevinar si porten tanga, calces de punta o què. Alguna fins i tot porta sostenidors i per sobre una brusa foradada. I de curta... n'hi ha alguna que quasi se li veuen les calces.

.Ja gent de poble és molt *guai*, no us volem dir el que ens van donar el primer dia després de creuar la frontera, perquè us pensaríeu que ens ho fem venir be. Però imagineu-vos que a en Pep un d'un cotxe (en marxa) des de la finestra li va donar un formatge mentre en Pep pedalava.. parlen mes kazak al Xinjiang (oest Xina) que aquí al Kazakstan.

Alguns només saben rus. Nosaltres que havíem fet l'esforç d'aprendre paraules en kazak ara no ens serveix.

.temperatura: molta calor fins ahir (38-40 C), que va començar a ploure. I ja tornarem a escriure des del pròxim país.

Una abraçada per a tothom.

Demà tornem a enganxar la ruta, direcció Kazakstan. Per fi hem aconseguit el visat, un visat que ha trigat dues setmanes. Necessitàvem una carta d'invitació, i a més ens hem hagut de fer la prova del SIDA (hi ha països que estan sonats). Aquí a Europa és una cosa confidencial, però es veu que al Kazakstan no és així. Aquests dies per no avorrir-nos hem recorregut els voltants d'Urumqi, que pràcticament podem dir esta rodejat de muntanyes (Tian Shan). Realment valen la pena i cada lloc és diferent. Passes de veure cims de 4.000 i 5.000 m a veure la depressió de Turfan (que està a sota 152 m, sota el nivell del mar). No hi vam acabar de baixar. I no podem explicar gaire res més d'interessant.

Ah! Als bancs (per treure diners) a més de posar-hi un boli lligat per a la clientela, hi posen unes ulleres graduades lligades.

23-8-02

Demà passat passem a Uzbekistan.

Diari d'abord:

.aquests kyrgyzos, Déu n'hi do , alguns és clar, com són de bevedors. Algun de bon matí ja té problemes per aguantar-se.. En aquest país a més de les cases, i «gers» (Yurtes), hi ha gent que viu en «siló» (pronunciat amb accent a la o).El «siló» seria com una mena de roulot - vagó (també canvien de lloc) normalment rovellat i vell.

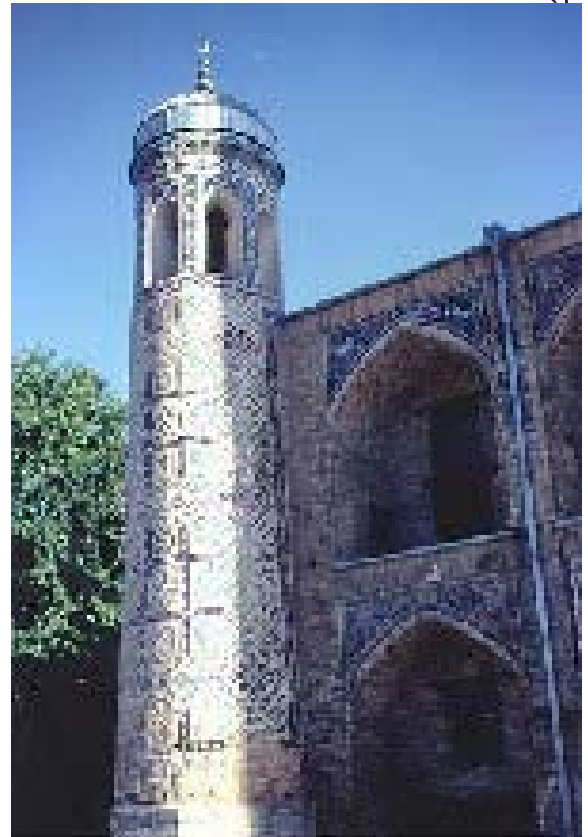
. a vegades als mercats es veuen molts cotxets (de canalla), i no és que hi hagi molta més canalla que a d'altres llocs. Sinó que a dins hi porten menjar per vendre. En aquest món cada u fa servir el mitjà de transport que pot.. Aquí normalment ens demanen si som «tourist» o «sportman» (mai ens ho havien dit).

.desnivells molt importants: per exemple un dia amb 58 km vam fer 2.120 m de desnivell i un altre dia amb 53 km vam fer 2.000 m.

. tractors amb 3 rodes, els més nous ja en tenen 4 , hauríeu de veure com són de vells els de 3 rodes.

ÚLTIMA: avui han dit que en Pep s'assemblava e en Quixot.

Una abraçada i fins el 2025

14-09-02

Hola amics,

Ara estem a Tashkent (capital d'Uzbekistan). Per fi hem aconseguit els visats que ens faltaven, feina mes cansada que anar en bici. N'hi ha un de tan sonat que primer ens feia mala cara; després ens va demanar la bici, i , com una canalla, quan la va aconseguir, el dia següent ens va atendre amb 5 minuts i ben trempat.

Aquest país, Uzbequistan, podríem dir que és un país de polis, sort en tenim una mica de la bici i de ser «de España, querida España», entre futbol, toros i algú més informat amb el Quixot, estem una mica salvats. I sobre el Quixot, l'última, van dir a en Pep que s'assemblava al Quixot.

De síndries i melons en tenim plens els.... I els que en venen encara més, en tenen tanta estiba que a la nit tenen un llit per dormir amb ells (per vigilar-los).

Menú per a la cuina; iogurt amb trossos de tomàquet i cogombre amb un pols de sal.

D'aquí a tres dies segurament creuarem cap a Turkmenistan.

Una abraçada i records

3-10-02

Hola.

Ara estem a Iran, a la ciutat d'Esfahan. Des de Mashhad, al nord d'Iran, vam agafar un bus fins al centre-sud, fins a Yazd, perquè després d'intentar fer ruta de Mashhad a Teheran durant uns 200 km vam quedar ben aclaparats de cotxes. Hi ha zones en aquest país terribles de trànsit. Tot i que ens sabia molt greu agafar un bus vam pensar que seria la millor opció. Yazd és una ciutat que té tota una zona vella, no té grandeses, però és agradable. Per anar de Yazd a Esfahan, per no quedar aclaparats altre cop de cotxes, vam passar per una ruta,

tros pista. Uns ens deien que s'hi havien mort una parella de set fa un temps, al mig de l'estiu potser sí, però ara ja refresca una mica més. Aquest tros va ser molt *guapo*, vam travessar un tros de desert de fang salat i on vam veure antics caravanserais. Aquesta ruta no crec que estigui a les guies (llibres), per això encara va estar millor.

Aquí les dones semblen papus, excepte una ciutat (Varsaneh), que semblen fantasmes, totes blanques.

L'altre dia un «papus» em va renyar perquè anava en bici, va dir que només era cosa d'homes. Tot i així, la majoria de gent està en contra la situació del país.

D'aquí pujarem amunt i cap a Turquia i cap a potser casa.

GRUPEXCURSIONISTADEMANLLEU

